

OSTRAVSKÁ UNIVERZITA

PEDAGOGICKÁ FAKULTA

KATEDRA PEDAGOGIKY A ANDRAGOGIKY

ELEKTRONICKÁ FORMA KOMUNIKACE JAKO ZÁSAH DO OSOBNÍHO ŽIVOTA ČLOVĚKA

SEMINÁRNÍ PRÁCE

Jméno a příjmení: Prokop Golláň
Studentské číslo: d22129
Obor (aprobace): Anglický jazyk se zaměřením na vzdělávání
Studijní předmět: Pedagogická komunikace
Datum vypracování: 16.04.2023
Vyučující: Mgr. Dana Vicherková, PhD.

Úvod

Nejdříve bych chtěl vymezit pojem elektronická komunikace a vysvětlit proč bych si takové téma vůbec vybral. Za elektronickou komunikaci se považuje jakýkoliv způsob komunikace, který využívá k přijímání a posílání informací počítač, telefon, internet, e-mail a celkově jak už z názvu vyplývá – elektroniku a elektronické zařízení. Důvod, proč jsem si takové téma zvolil, je celkem prostý. Mám k tomuto tématu opravdu blízko, řekl bych, že elektronickou komunikaci využívám úplně nejvíce ze všech způsobů komunikace, protože přes internet vyřizuji práci, nejrůznější požadavky do školy, anebo ji využívám jen jako prostou komunikaci s přáteli jak psanou, tak audiovizuální formou. Sám jsem se nad tímto tématem několikrát zamýšlel, jestli do mého života více přináší, než bere, anebo jestli na mě má pozitivní nebo negativní vliv. To je důvod, proč jsem si téma elektronická komunikace jako zásah do osobního života člověka vybral a chtěl bych se na téma zaměřit jak z obecné objektivní stránky, tak z velmi subjektivního pohledu, který mám, řekl bych, až velmi bohatý.

Úvaha

Jak jsem již v úvodu zmiňoval, elektronická komunikace je jakýkoliv způsob komunikace, který využívá nejrůznější elektronické zařízení, probíhá přes nějakou síť a můžeme tímto způsobem být v kontaktu s okolím 24 hodin denně 7 dní v týdnu úplně všude. Jako prvotní myšlenka to může znít velmi lákavě a taky že to lákavé opravdu je. Já osobně neznám člověka, který alespoň nějakou formu elektronické komunikace nevyužívá. Osobně jsem se setkal s dětmi velmi mladého věku (4 roky), kteří mají už telefon nebo chytré hodinky, se kterými komunikují s rodiči. Taky jsem se setkal se starými lidmi (90+ let), kteří taky používají jako elektronickou komunikaci po telefonu jako přiblížení s rodinou. A není divu, starostliví rodiče chtějí mít o svých dětech přehled a i naopak, staří lidé chtějí mít taky přehled o svých synech, dcerách nebo třeba vnucích a vnučkách. Všechno tohle zní velmi nevinně a užitečně. A opravdu tomu tak je, ale já se držím pravidla, že všechno moc dobré musí mít i svou temnou stránku a elektronická komunikace tomu rozhodně není výjimkou. Je obecně známo, že na elektronické komunikaci se dá velmi jednoduše vybudovat závislost a když se podíváte kolem sebe, tak téměř vždy bude mít někdo v ruce nějakou elektronickou pomůcku, přes kterou si chatuje, posílá fotky s přáteli, řeší důležité věci do práce, anebo třeba jen telefonuje s pošťákem, že se momentálně nikdo nenachází doma, a domlouvá, že by si zásilku nejraději vyzvedl následující den v parcelshopu.

Já jsem vyrůstal za dob, kdy byl Facebook obrovské téma a lidé u chatování trávili celé hodiny nebo i dny posíláním dokola stejných smajlíků. Naštěstí je této éře konec, ale to neznamená, že to vymizelo. Lidé si sice už nepišou tak moc na Facebooku samotném, protože vznikly i další sociální sítě, anebo dokonce samostatné chatovací služby jako například Messenger (to je zrovna chatovací odvětví Facebooku, které je přímo propojeno s Facebook profilem), WhatsApp, iMessage a další, jsem si téměř jistý, že každý má nějakou podobnou aplikaci v telefonu staženou. Řekl bych, že se toho od éry chatování na Facebooku moc nezměnilo, akorát si na to lidé zvykli. Tím chci říct to, že elektronická komunikace je neoddělitelnou součástí běžného života každého jedinice a asi si to většina z nás ani neuvědomuje. Převážně jsem se s touto realitou setkal za doby covid, kdy jsem trávil online s přáteli i náhodnými lidmi přes 10 hodin denně a už po pár měsících to na moje psychické zdraví nepůsobilo vůbec

dobře a odnesl jsem si z toho velmi špatné následky. Setkal jsem se s kyberšikanou (naštěstí nebylo útočeno na moji osobu), neustálým stresem, že mě někdo poslouchá a cítil jsem, že mě to za těch pár měsíců opravdu vyčerpalo a odnesl jsem si z toho velké ponaučení do budoucna. Už nikdy bych takhle nechtěl žít a upřímně vůbec nezávidím lidem, kteří pracují formou tzv. home office, nebo prostě jen používají elektronickou komunikaci jako proud kolování informací v práci, protože já osobně bych se z toho zanedlouho zbláznil.

Na závěr bych chtěl shrnout, že elektronická komunikace je velmi dobrý pomocník k práci a komunikaci s přáteli nebo rodinou. Na druhou stranu si myslím, že nepůsobí úplně nejlépe na psychické zdraví člověka a myslím si, že by nebylo od věci, kdyby se nějaké opatření ohledně psychohygieny ve směru elektronické komunikace začalo řešit ve školách už od mladého věku, protože právě pro děti může mít špatné používání elektronické komunikace (jako téměř jedinou formu komunikace, kterou používají mimo školu) devastující následky do budoucna. Jak jsem již psal, elektronická komunikace je rozhodně neoddelitelnou složkou moderního života, ale mělo by se na tohle téma dávat minimálně pozor, protože by to pro celé lidstvo nemuselo skončit nejlépe. Zkuste se zeptat sami sebe, jak moc zasahuje Vám elektronická komunikace do osobního života?

